

været med til at sætte Prisen op for os selv, skyldes det ogsaa, at vi har centraliseret Handelen her, og at vi har sagt som saa: Vi plejer at bruge saa og saa mange Bomuldsfrøkager og saa og saa meget Soyabønneskraa plus Jordnødkager i det og det Forhold; det skal de danske Landmænd have, og saa køber vi det ind, saaledes som de danske Landmænd ønsker. Jeg er overbevist om, at hvis vi havde haft fri Handel, hvis vor Købmandsstand havde haft Lov til at røre sig, vilde vi her i Landet have købt paa samme Maade som England og Frankrig og Amerika. Der er alle mulige Stoffer fra alle mulige Egne paa Jorden, og saa var der en Chance her og en Chance der, som vi kunde have taget. I Stedet for har vi et Centralkontor, der bestemmer: Vi skal bruge saa og saa mange Bomuldsfrøkager og Soyabønneskraa og Jordnødkager, dem faar vi, og vi maa betale, hvad de koster. Men dette er ikke Købmandskab. Det forbavtede mig noget i Medlemsfortegnelsen at se det ærede Medlem (Johan Hansen) betegnet som Købmand. Det maa hænge sammen med, at han ogsaa er Socialdemokrat. Naar man paa samme Tid er Købmand og Socialdemokrat, maa Idealet være, at alle Købmænd antages som Embedsmænd, der ikke har Spor af Risiko, men lønnes med, skal vi sige, 1 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Sæk, som de kan afsætte til Landmændene. Den ideale Tilstand, som det ærede Medlem ser hen imod, vilde selvfølgelig, hvis den kunde gennemføres, udrydde alt, hvad der har med Handelsstand at gøre her i Landet; men om det vilde blive til Lykke for vort økonomiske Liv og specielt for vort Landbrug, tillader jeg mig meget at betvivle.

Med Hensyn til Eksporten af Vaarsæd glæder det mig, at det ærede Medlem begyndte at faa Øjet op for, at der var Mening i den, naar Bygprisen var saa høj som her; men det maatte ikke være saaledes, at den enkelte kom til at undgaa dette er Forslaget jo stillet. Jeg har udtrykkelig sagt, at Dispensationer paa den Maade, som de skete i 1916: at man havde lukket Markedet, og at saa en tilfældig privat Ansøger kom ad Ministeriets Trapper og forhandlede om Dispensation,

bad jeg mig fritaget for. Kan man ikke komme ind paa det System, som her er foreslaaet, beder jeg om, at der maa blive lukket og virkelig holdt lukket. Naar jeg modsætter mig, at der gives Dispensationer midt i Høstaaret, saaledes som Tilfældet var sidste Aar, og anvendte et saa stærkt Udtryk som, at det var ganske molboagtigt at lukke for det dyre Byg og indføre Majs i Stedet, var det, fordi alt Bygget var opkøbt i et lukket Marked til smaa Priser; saa er det meningsløst at sige: Nu kan I sælge ud til høj Pris. Derfor foreslaas det, at der ved Høstaarets Begyndelse indføres en saadan Ordning, som alle kan forstaa, baade Købmænd og Landmænd, at der skal svares 60 pCt. af Eksporten; saa er der 40 pCt. tilbage, hvoraf de 20 pCt. gaar til Landmændene og de 20 pCt. lægges til Cifprisen, og saa er det rigtigt, som jeg gjorde opmærksom paa, at Prisen ikke kommer op over 41—42 med Cifprisen for Majs i Øjeblikket. For øvrigt gør jeg opmærksom paa, at Prisen i det frie Marked for Byg af ny Høst for Tiden ikke er mere end 42 Kr. eller i Virkeligheden meget nær den samme, som den var i Fjor paa Byg af gammel Høst. De Forhandlinger, vi har ført i Rigsdagen, er jo ikke foregaaet i absolut Hemmelighed; noget er der sivet ud om Muligheden for en Kornlov med Dispensationer fra det bestaaende Udførselsforbud.

Det ærede Medlems Forestilling om, at vi skulde kunne opnaa en Fordel ved at eksportere Maltbyg til Norge mod, at de leverede os Salpeter i Stedet, er typisk for den Tankegang, som er vokset op hos adskillige Medborgere under Krigen. Hvorfor skulde vi binde os til det? Det var noget, vi brugte, den Gang Pengene ingen Værdi havde, men nu kan vi købe Norgessalpeter i Norge, naar vi betaler samme Pris som andetsteds, og vi kan ikke sælge vort Maltbyg til Norge uden i Konkurrence med Amerika; der er jo dog noget endnu, som hedder Handel, og jeg haaber, at der maa blive mere endnu. Hvorfor da gøre os det saa svært som muligt ved at komme ind i en Tvangscirkel, der vil bringe Hjulet til at gaa i Staa? Naar et Hjul er i Færd med at gaa i Staa, faar man det ikke i Gang